

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 103. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277753072/facsimile.pdf> (tilgået 17. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

blege og svage Lemmer med Et stå dér midt i Skolegårdsens Lys, omtumlet af de hundrede ranke, sunde og velklædte Drengene — jeg, der knap formåede at stamme deres Sprog, halvt i Skøgenes Dialekt og Slang, halvt i Eberhards tysk-danske, som han, de sidste Måneder før vi flyttede fra Pistolstræde, selv havde undervist mig i — som kunde de tusinde Skriftsprog og Bibelsteder, de hundrede Salmer og Varsler og Citater udenad, men ikke én Leg. Jeg, der kendte hvert Søm, hver Gulvflis, hver Lysskiftning i Kvisten i Pistolstræde, men ikke én Gade, ét Hus, én Vej i København, og som, selv i mine Drømme, så Menneskets verdslighedsfyldte eller himmelflyvende Hjærte, men knap havde set ét Træ, én Græsvold, ét Vand — jeg, der havde svimlet af Gru hin eneste Gang, jeg stod under åben Himmel.

Hvad jeg led, Doktor Lange og Frue, véd den, der kender Mennesket, at dets Hjærte er ondt fra dets Ungdom; at kun igennem Nederlagets Ydmygelse og Smærte, gennem Alderdommens Brøst og Bræk bliver det svagt og fromt ... at kun et Hav af vort eget Blod får os lært at skåne én Dråbe af Næstens.

O hvad har jeg set af menneskelig Ondskab! Den, der kommer så bagfra ind i Verden som jeg — der kommer dér fattig og uskon, svag på Legemets og Forstandens Kræfter, kommer der, ene som et nøgent Hjærte, er den, der lærer det usminkede Liv at kende. Jeg har set Menneskene, som de var, ti hvo behøvede at bære Maske for mig? Jeg var jo altid den underste. Og jeg har både i København og her på Øen, som De vil få at høre, set Mennesker, der var Dyrets Spejl. Men ... Herren være lovet, jeg har også set Mennesker, der var Jesus'. Mennesker, der ikke søgte deres Eget, Mennesker, der med Svaghed og Brist, var Jordens Salt, der gjorde Livet leveligt og forklarede Guds Langmodighed.

Mennesker har været kærlige mod mig, der intet kunde give igen, endmindre skade ... Tarves der mere Bevis for, at vi er af Guds Skød og skal vende hjem did igen? For disse Menneskers Skyld vil Gud skåne de andre og en Gang føre os alle frelst til sig.

Et sådant Menneske var jo først og fremmest Eberhard Sebastian Baden: sådanne Mennesker en Fader og